

det under den Forudsætning, at der ved Nørmøringen af forskjellige af de her omtalte Contoirudgifter maaskee endnu var adskillige Hensyn, der burde tages, idet idetmindste Manges fandt det uhenftigtsmæssigt, just under de nuværende saakaldte dyre Tider, at ordne dette Forhold for en længere Tid. Der var ogsaa en anden Marsag, der bragte til at undergive dette Forslag en nærmere Forhandling, og det var den, at det er et Forslag, der fastsætter en Udgift for Tid, og at det ikke først havde været forelagt her i Thinget. Ved Behandlingen i Udvalget kom man vel til den Erkjendelse, at det havde været ønskeligt, om denne Sag kunde have været taget under fornyet Overveielse, thi, skøndt man maa indrømme, at det Thing, hvori Forslaget allerede er blevet behandlet, har gjort sig endeel Flid dermed, saa seer man dog, at der har været forskjellige Meninger derom, og det andet Things Udvalg har selv, idet det har forelagt en Betænkning, været tvivlraadig, om det var gaaet den rette Vej. Det er meget vanskeligt at oversee denne Materie, naar man nemlig lægger Mærke til, at Skatteydernes Antal maa kendes, og dette Moment er ogsaa i det andet Thing blevet betragtet som et Hovedudgangspunct for Bedømmelsen af, om Contoirudgifterne vare rigtig fastsatte eller ikke; men det er, som sagt, vanskeligt at komme til nogen fast Mening om dette hele Forhold. Man seer saaledes, at ved Tryggevalde Amtstue er der kun 360 Skatteydende, men 500 Rdr. Contoirhold, og ved Viborg Amtstue er 10,000 Skatteydende og kun 1350 Rdr. Contoirhold; det er nu ganske vist, at Contoirholdet ikke kan staa i et directe Forhold til de Skatteydendes Antal, og det er ligesaa vist, at man heller ikke kan regne den ene Skatteyder som den anden, thi et stort Gods træder frem som kun een Skatteyder, medens der dog er et betydeligt Tilshyn med Matriculvæsenet og Skatteinddelingen paa Godset, og man kunde altsaa endog tænke sig, at den Amtsforvalter, som havde de færreste Skatteydere, i visse Maader kunde have den vigtigste og vanskeligste Post. Det være nu som det vil, saa er der her dog Meget, som kan være Gjenstand for Tvivl og for Overveielse, men desuagtet har Udvalget troet, at det, som Forholdet nu engang

stillede sig, vilde være rigtigst at gaae ind paa det foreliggende Forslag, da det dog kun i det Allerhøieste omfattede en Række af 5 Aar. Det er nemlig den Tid, Forslaget gaaer ud paa at gjælde for; Udvalget har imidlertid gjort en Indstilling til Thinget om at forandre dette til 2 Aar, medens man forøvrigt i Udvalget er blevet enig om i Henseende til Summen at lade Loven være som den er. Den Forandring, Udvalget derimod er kommen til, gaaer ud paa at fastsætte en anden Tid for det Dieblit, da Ministeriet skal være bemyndiget til Udbetalinger ifølge denne Lov, idet man istedetfor 1ste April 1856 foreslaaer at sætte 1ste April 1857; i den mellemliggende Tid vil der altsaa blive forelagt en Finantslov, og i denne Finantslov vil den paagjældende Sum kunne blive opført, og Udgiften herfra bevilget. Meningen hermed er, saavidt jeg har kunnet opfatte, ingenlunde den, at man har villet gjøre det umuligt for Regjeringen at skaffe Tillæget tilveie fra 1ste April 1856, men kun at det forud maatte bevilges her, og at det altsaa maatte komme senere ved en Efterbevilgning. Det har været taget under Overveielse, om man ikke med Hensyn til denne Lov kunde stille sig tilfreds med den samme Tilføining, som er givet en anden Lov, der nylig er gaaet her igjennem Thinget, og som havde bevæget sig ad den samme Vej, nemlig Loven om Lønningerne, hvori det blev tilføiet, at den dermed forbundne Udgift skulde af Regjeringen kræves ved en Tillægsbevilling; det har man imidlertid ikke her troet at kunne blive staaende ved, thi det kunde da let komme til at udarte til en Bane, saa at man for Fremtiden forelagde Love af den Natur for det andet Thing, og da gav dem en saadan Tilføining. Lovenes Bevægelse blev da den samme som ved disse to Love, de kom først til det andet Thing og derpaa herind, og naar de saa vare vedtagne her, bleve de betragtede som Bevillingslove, men da nu det, man fra dette Things Side i en meget væsentlig Grad maa trachte efter, er, at alle de Love, der paa en saa nær Maade slutte sig til Finantsloven, at man i Grunden maa sige, de kun ere seporate Dele deraf, først foreligge os, saa har man troet at maatte gaae en anden Vej end den, der er fulgt ved den